

Or i Flama

desembre, 2017

nº 108

Bon
Nadal!!

Revista d'El
Centre Moral
i Instructiu
de Gràcia

Or i Flama

Direcció: Òscar Mejías

Correcció Ortogràfica: Marta Bayo

Maquetació: Josep Aquilina

Redacció:

- Marta Bayo
- Daniel Mejías
- Gloria Soto

Portada:
Carrer Gran de Gràcia, guarnit per Nadals

Col·laboradors:

- Muntsa Farré
- Gemma Sayol
- Carlos Pablos
- Montse Montagut
- Josep Aquilina
- Josep Mª Contel
- Adriana Vidal
- Núria Bosch
- Mn. Antoni Matabosch
- Vicenç Navarro
- Joan Galcerán
- Francesc Cid

Fotografies:

- Óscar Mejías
- Lluís Martín

Dipòsit legal: B-31748-2011

El Centre Moral i Instructiu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fan responsables dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col·laboradors de la publicació.

 acceso

content in contex

Editorial

Per Carlos Pablos

Benvolguts totes i tots,

Voldria començar aquesta editorial desitjant-vos un bon Nadal i un bon any 2018. Cada vegada és més a prop la celebració del nostre 150è aniversari; un dos de febrer, uns prohoms de Barcelona van fundar la nostra Entitat. No crec que ells pensessin que 150 anys després, encara continuaria sent viu el nostre Centre.

Doncs aquí estem, intentant preparar un aniversari que agradi a tothom, encara que som conscients, que fem el que fem, serà difícil que tothom estigui content. Però ho intentarem.

Estem vivint moments complicats a la nostra societat. El moment polític actual és difícil. Això fa que també sigui difícil mantenir-nos dins la neutralitat que els nostres socis demanen. La nostra Entitat ha de ser i s'ha de conservar neutral i no entrar a posicionar-se en cap tendència, encara que els nostres associats puguin tenir la seva pròpia visió, des de la Junta Directiva hem intentat mantenir aquesta neutralitat, i deixar en mans dels nostres dirigents polítics la solució a qualsevol conflicte polític, doncs per això han estat escollits. Demanem pau, llibertat i democràcia.

Celebrarem l'aniversari des de l'1 de gener de 2019 fins al 31 de desembre de 2019, en un any ple d'activitats que portarem a terme entre tots.

Ara només es parla del 150è aniversari, cosa que està molt bé, però algú ha pensat: I després què? Després de la nostra celebració, quin serà el nostre camí?

No pensem que això sigui una tasca de la Junta Directiva, que hagi de solucionar el tema del nostre futur. Tots som responsables de portar endavant l'Entitat des de la nostra parcel·la de feina, que dediquem durant tots els dies de l'any.

Nosaltres, com a Junta, tenim un mandat fins al juny de 2020, mandat que ens va atorgar l'assemblea, mandat que arribarà a la seva fi.

Hem de pensar que les persones no són eternes i que els canvis sempre són bons. Deixo aquestes preguntes sense resposta, perquè tots pensem, perquè tots portem en la nostra ment aquestes preguntes que entre tots segur que contestarem, però que ben segur que entre tots solucionarem.

En nom de la junta directiva del Centre, un bon Nadal 2018 i un feliç 2019.

Segur que ho farem en persona, rebeu una forta abraçada,

Carlos Pablos - President

La Junta informa

Diada de Catalunya a Gràcia

Com és habitual cada any, El Centre va participar als actes de la Diada Nacional de Catalunya que es celebren a Gràcia. El dia 10 de setembre, a la tarda, vam assistir a l'acte que es va celebrar a Lluïsos de Gràcia i diumenge vam acompanyar la resta de les entitats a l'ofrena al monument de Rafael de Casanovas. Finalment, i ja com a organitzadors únics, vam finalitzar la celebració amb la fideuà solidària.

Torneig Vila de Gràcia de Tennis Taula

El passat dissabte 16 de setembre, es va celebrar al Pavelló Josep Comellas el Torneig Vila de Gràcia de Tennis Taula, organitzat aquest any per Lluïsos de Gràcia, on teníem dos equips representant al Centre. El Centre "B", va quedar sots-campió de la seva categoria. El Centre "A", ens va donar la gran alegria del matí guanyant el torneig davant l'equip amfitrió per 0-6. Les nostre felicitacions als jugadors participants.

Racó poètic

Per Marta Bayo

Goig de tardor

La tardor és avançada,
al novembre anem a entrar
i en la tarda assolellada
a l'indret de la finestra,
els ocells sento cantar.
Són rossinyols o són merles?
o potser són uns pinçons ?
però el missatge que ens envien,
aquest sí, el sento ben clar.

S'esforcen cara a la terra
Per dir-li a la humanitat
Que el tresor de la natura
L'aprenguem a disfrutar.
Veure un vol d'unes ocelles
O un prat d'un verd molt clar
O un riu, o unes estrelles,
I mirar-se un a elles
I de la pau disfrutar.

Joan Barceló Subirana

Els Pastorets

EL CENTRE
Ros de Olano, 9
Barcelona

ELS PASTORETS

EL CENTRE
25 ANYS
DELS PASTORETS
DE
FOLCH I TORRES

2017 – 2018

de Josep M. Folch i Torres

Reserves, a Secretaria

Tel. 932 181 964

(De 18 a 20 h.)

www.elcentregracia.cat

elcentre@elcentregracia.cat

2017

Dissabte, 16/12 a les 18 h.

Diumenge, 17/12 a les 18 h.

Divendres, 22/12 a les 18 h.

Dissabte, 23/12 a les 18 h.

Dimarts, 26/12 a les 19,30 h.

Dimecres, 27/12 a les 18 h.

Dijous, 28/12 a les 18 h.

Divendres, 29/12 a les 18 h.

Dissabte, 30/12 a les 18 h.

2018

Dimarts, 2/01 a les 18 h.

Dimecres, 3/01 a les 18 h.

Dijous, 4/01 a les 18 h.

**Els dies 2, 3 i 4
de Gener,
els Reis d'Orient
visitaran El Centre
per adorar a
l'Infant Jesús**

J. Aquilina

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Cens d'entitats de foment
de la llengua catalana
de la Generalitat de Catalunya

Ajuntament de
Barcelona

Diputació
Barcelona

Grup de teatre

Per Vicenç Navarro

Benvinguts, s'aixeca el teló!

Els llums de color i les nades ja ens envolten quan rebeu aquest número de la revista de l'entitat. Hores d'ara, quan escric aquestes lletres, a finals d'octubre, no sabem que haurà passat, ni a on serem a l'àmbit social de la ciutat i del país, però si que puc fer esment de les nostres il·lusions per la temporada que hem acabat d'encetar. Haurem celebrat un nou aniversari de la Secció, el 133, amb l'esperança que la festa hagi estat prou agradable per a tots. Sempre jovial i participativa, com a mínim és el plantejament que ens fem la Junta any darrera any. És la nostra festa social, que juntament amb la de l'entitat ens dona força per seguir veient la vitalitat dels membres de la Secció.

Però repassem el viscut i el que vindrà. El cartell, una construcció sòlida de dotze representacions, que van fent una gama cromàtica de temes variats; tindrem clàssics catalans pocs habituals, Rusiñol, Pere Calders i Pitarrà i uns actuals Pere Riera i Felip Gallart; un gran Federico Garcia Lorca i autors americans i noruec; drames, comèdies, intrigues, poesia, contes per somniar i especialment un niu de sentiments, que és del que es nodreix el teatre. També l'esperada presentació de les feines del Taller en la celebració dels seus 25 anys. Tot un aniversari!

I fins ara que? Hem començat amb molta empena la temporada amb un "Vespre de Juny", brillantment posat en escena i que el setembre ha pogut aprofitar tot el nou equip de so. Una millora molt important, especialment pel musical. Suposo que també heu notat que ja no us invitem a entrar a la sala amb timbres, sinó amb Mozart. Henrik Ibsen, ha aixecat el teló amb la seva "Casa de Nines", la crítica social del moment i el paper de les dones; com dèiem, s'ha recuperat un autor català no gaire habitual, en Rusiñol, amb "Els savis de Vilatrilla", un retrat de la societat catalana de finals del XIX. Espero, que la introducció musical incorporada al text lliurament pel seu director us hagi agradat d'allò més.

Per no perdre el costum us faré una pessigada del que ens portaran els primers mesos del 2018. Torna "Les Regles del Joc", qui no la va veure no se la pot perdre i els que vàreu assistir, torneu, el teatre és viu i sempre canvia, a part de donar escalf als companys de cara als concursos que participaran; un altre clàssic, aquest cop de l'altre costat de l'Atlàntic, Tennessee Williams i les seves "Figuretes de vidre", i per tancar el trimestre seguim al Continent Americà amb la comèdia "Mentiders" de A. Neilson, a on s'estrena un nou director, amb molta empena, en Josep Aquilina. Felicitats i benvingut.

No ens podem oblidar de felicitar a la Fundació Pastorets, tan vinculada teatralment amb la nostra Secció, pel seus 25 anys de manteniment de la cultura i de la tradició nadalenca del país. Enhorabona, que en siguin 25 anys més.

Ni cal dir, no us en perdeu ni una representació! Bones Festes!

I ja ho sabeu: guanyem salut! Vine al Teatre.

Vicenç Navarro

Continua a la pàgina següent...

tv
tècnics

+ de 20 anys
de servei

Travessia de Sant Antoni, 21
93 237 38 67 - 605 84 04 27
tvtecnics@gmail.com

estalvia reparant els teus aparells
instal·lació i reparació d'antenes TDT i satèl·lit

servei a domicili

Grup de teatre

(Continuació)

Vespre de Juny

The Diamonds

Centre Moral de Gràcia C/ Ros de Olano,9 08012 Barcelona
elcentre@elcentregracia.cat www.elcentregracia.cat

ELS SAVIS DE VILATRISTA

de Santiago Rusiñol
Direcció: Carlos Pablos

Desembre 2017 Divendres 08, a les 18,00 h.
Dissabte 09, a les 22,00 h.
Diumenge 10, a les 18,00 h.

Casa de Nines

Els Savis de Vilatrista

fest. Arlequins
des de
1884

COL·LABORADORS:

RESERVES: 932 181 964

Barrios	Camps	L'Orde de la Llibertat
Office Grup	Ajuntament de Barcelona	Centre Moral de Gràcia

Història de l'Entitat

Per Glòria Soto

L'Or i Flama comença el mes de gener de l'Any de 1930, amb el número 73. El primer article porta com títol: "ANY NOU VIDA NOVA" L'antic aforisme podrà explicar la necessitat de superar-nos a nosaltres mateixos, mitjançant un esforç per tal d'esser cada any una mica menys imperfectes que l'any anterior; per això ens diu el vell Job, inspirat per Deu, que la vida de l'home en aquest món es lluita, es una milícia. En tots els ordres, en tota llei de circumstàncies, l'home ha de lluitar per a vèncer les resistències que s'oposen a l'assoliment del seu fi. Lluitar contra els enemics exteriors i interiors (les passions que fatalment el a menaran al desastre si no les combat aferrissadament). Veus aquí per que sovint és saludable la afirmació, la renovació del propòsits, per tal de fortificar, de tonificar la voluntat de lluitar i vèncer to el que s'oposi a la nostra ascensió, al nostre perfeccionament. "Any nou, vida nova".

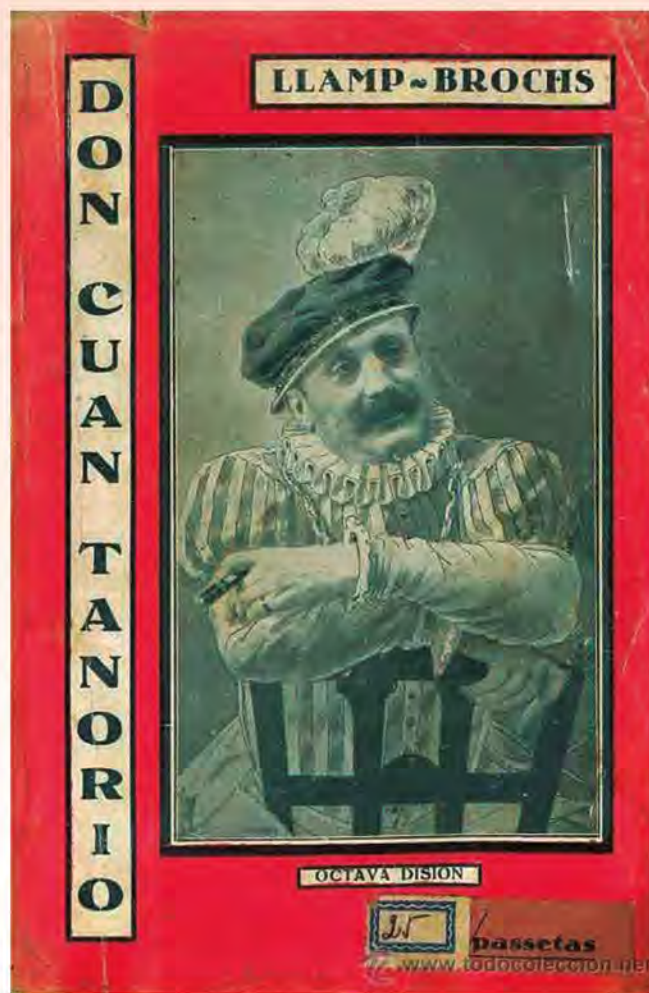
En el proper mes, he volgut recordar la publicació de la Secció de Festes, recollida en el número 74, on s'indica que es projectaran el següents espectacles: Dia 8, a les 10 del vespre, i dia 9, a les 5 de la tarda i a les 10 de la nit: "BEN-HUR"

Dia 16, a les 5 de la tarda, el ?aplaudit sainet: "EL VERDUGO DE SEVILLA"

Dia 23, a les 5 d la tarda, selecta sessió de cinema, projectant-se el film: "FAUST"

Dia 2 de Març, a les 5 de la tarda, el drama de l'escriptor J. Pous i Pagés: "EL DRAC".

Dia 4, a les 10 de la nit, representació extraordinària dedicada a totes les famílies assídues, concurrents a les nostres representacions teatrals: "DON CUAN TANORIO".

Don Cuan Tanorio

El número 76, i per constatar les vinculacions del Centre amb els personatges més coneguts de la societat catalana rescato el OBITUARI, que diu: "Ha mort la senyora donya Mercedes Roure i Vives de Godó (a.c.s), filla política del soci protector del centre, Excel·lentíssim Sr. Comte de Godó, a qui lo propi que a les demés famílies repetim l'expressió del més sentit condol de la Societat, mentre preguem als nostres consòcies i llegidors de l'OR I FLAMA tinguin present en les seves oracions l'ànima de la difunta."

La tradició de respecte vers els responsables de l'església es confirma a la portada del número 78, del mes de juny: "OR I FLAMA com a expressió dels sentiments dels Socis del Centre Moral i Instructiu de Gràcia al dirigir humilment la seva salutació al nou Bisbe de Barcelona. Il·lm. i Rvdm. Dr. D. Manuel Irurita Almandor, fa avinent l'absoluta adhesió del Centre a la persona del Sr. Bisbe i amb ell a la Santa Església Catòlica, demanant-li respectuosament la seva paternal benedicció.

Història de l'Entitat

Continuació...

La importància de l'Orfeó ja en aquesta data, i la seva vinculació en persones molt conegudes dins de la burgesia catalana, es constata una vegada més a la següent notícia: ORFEÓ MONTSERRAT- El dia 16 del darrer mes de novembre, el nostre Orfeó féu una visita artística a la ciutat de Sant Feliu de Llobregat. L'Il·lustre Sr. Lluís Millet, director de l'Orfeó Català i suara també de l'Escola Municipal de Música, hi donà una notable conferència, tractant el tema "La cançó popular catalana", amb exemples musicals que foren interpretats per l'Orfeó Montserrat, dirigit pel seu mestre n'Antoni Pérez Moya.

L'acte constituí un esdeveniment per els santfeliuencs i una satisfacció per els orfeonistes; així ens és grat de fer-ho constar.

Mestre Lluís Millet

L'arribada del mestre Millet, mestre Pérez Moya i orfeonistes fou festejada amb carinyoses mostres de complaença, organitzant-se seguidament la comitiva, en la que figuraven els orfeonistes, amb la Senyera enlairada, els mestres Millet i Pérez Moya, l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat en corporació, presidit pel senyor Alcalde, i nodrides representacions de les Societats culturals i artístiques de la localitat. Després, al local del Casino, ple d'entusiastes i distingida concurrència, es donà començ a la conferència, que fou escoltada amb tota atenció, executant-se la interpretació dels exemples musicals per part de l'Orfeó, amb tan remarcable justesa que en alguns moments provocà l'inici d'aplaudiments, malgrat recomanar el programa que per no interrompre la dissertació, no s'aplaudís després de cada cançó...

ha estat nomenat director de l'Escola Municipal de Música, càrrec vacant per la jubilació de l'eminent mestre Nicolau.

impulsor de la primera institució coral de la nostra terra, li va adreçar oportunament la seva humil però sincera felicitació, que ha estat atentament agraïda." Per acabar, i continuant recopilant el número 84 que tanca l'any, es bo rellegir la seva portada que porta per títol: "SISTEMES DE GOVERN"- Tots ens preguntem, una hora o altra, quin és el millor procediment de govern. No vull dir amb això que tothom, sentint-se amb vocació política, somniï un silló ministerial. La majoria de socis del Centre no anhelem altre càrrec que el de presidir, avui o demà, una dolça llar enriolada per infants amables, o el d'ocupar un lloc distingit dins el món dels afers. La política és, per a nosaltres, como un espectacle. Veiem canviar els procediments como qui esguarda els actes diversos d'un drama. Però així, com del teatre en trèiem ensenyances per a la vida pràctica, de la política en volem deduir conseqüències per al bon govern de casa o dels negocis, i ens demanen sovint: Quin règim ens donarà més bon resultat per a tractar els fills i

els subordinats?. La violència? La suavitat persuasiva? Haig d'esser un petit Mussolini o un imitador de Briand? Examinant la historia, sembla que els governants més violents hagin estat els millors. Els grans noms - Alexandre Magne, Cèsar, Carlemany, Napoleó - van junyits a les grans batalles. Reflexionant, veuríem que durant aquests períodes triomfals, els pobles han viscut malauradament. Les llars assolades per la guerra, els laboratoris esmerçant-se a produir armes mortals, les arts prenent tonalitats de mesquina adulació, la moral escarnida pels poderosos i menyspreada pels humils; i en l'horitzó negros, límit de la prosperitat aparent, els núvols d'una revolució tràgica."

Per tancar, ho faré recordant la frase de García Lorca: "En la bandera de la Libertad bordé el amor más grande de mi vida".

Viatges i excursions

Per Núria Bosch

Sant Ramon Nonat - Estany d'Ivars i Vila-Sana - Museu dels Vestits de Paper

Aquesta vegada va ser la primera que no vàrem sortir puntuals, però va ser degut a un problema d'aparcament. Erem 27 socis amb la incorporació a mig camí de dos mes.

Estany d'Ivars d'Urgell

Pels voltants de l'estany

Vàrem enfilar carretera fins a Castellolí, on ens havien preparat un fantàstic esmorzar. Allí vam trobar l'Octavi i la Lourdes que en aquell precís moment acabaven d'arribar. Després d'esmorzar, tornarem al bus per anar a visitar el Santuari de Sant Ramon Nonat, que té la fama de ser l'Escorial de la Segarra.

En va fer l'explicació el Pare mercedari Joaquin Millán, historiador de Terol i que juntament amb altres 9 monjos assisteix a les diferents comunitats que es troben pel voltant. El Pare Joaquin, va fer-nos una profunda explicació de les vivències de St. Ramon Nonat. El seu naixement, al 1302, va ser tot un miracle: El vescomte de Cardona va extreure amb una espasa el nen (Ramon) del ventre de la seva mare que ja era morta, i per aquest motiu li van donar el nom de "nonat", encara que el seu cognom era "Surroc". Quan tenia 20 anys va entrar als mercedaris i va anar a redimir els captius, objectiu principal d'aquesta Orde. El van apressar, però amb ajuda del Papa i de molta gent, van alliberar-lo. Va morir al 1345.

ESGLÉSIA.- Neoclàssica amb puntes de barroc. El retaule no és original, ja que l'autèntic, com en molts llocs, va ser destruït durant la guerra Civil. El cimbori fa 35m de alt i és molt curiós. Vist des de sota, sembla una custodia al revés.

SAGRISTIA.- Va ser dissenyada amb molt bona idea: d'un espai quadrat, només amb el disseny del sostre, pren la forma octogonal. Tot al voltant de l'estada es troba un arrimador de ceràmica.

Troblem també una gran calaixera i armaris de fusta molt bona i treballada. Però curiosament ara han comprovat que la roba antiga es guarda millor penjada que no plegada, i així es troba actualment.

CAPELLA DELSANTÍSSIM.- Aquí, també podem veure el mateix disseny del sostre octogonal com en la sagristia. S'utilitza quan en la celebració de la Missa hi ha poc quòrum.

CLAUSTRE.- D'estil neoclàssic i de dues plantes. La seva columnata és de grans dimensions i d'una sola peça. Al mig es troba una cisterna d'aigua.

FORN.- De "pedra de fité". Ajuda a conservar tant el fred com la calor.

CANTORALS .- En una estança es trobaven, exposats amb vitrines, una sèrie de llibres de dimensions considerables (80cm x 50 cm.) De pergamí, una pell per full. Aquests llibres es situaven al mig del cor, perquè tots els presents poguessin seguir els cants.

Viatges i excursions

continuació...

MENJADOR.- Una sala rectangular bastant gran. En l'actualitat està decorada al voltant de la sala amb "exvotos", el que diríem "promeses". A la sortida, en unes escales, vàrem fer-nos, tot el grup, una fotografia.

Des d'allí vàrem dirigir-nos al "Centre d'Interpretació Cal Sinén", hostel per els caçadors que venien per aquest indrets, situat a pocs metres de l'Estany d'Ivars. En una sala, n'Eduard, el guia, va explicar-nos la història de l'estany. En el espai de "El temps" a TV3 sempre surt amb el símbol de "boira". Podria dir-se que es la continuació dels Monegros amb temperatures molt fredes a l'hivern i molta calor l'estiu. Era anomenat "El clot del dimoni". Al S. IX va arribar l'aigua a l'estany, però l'aigua feia que hi hagués molts mosquits i a causa de les picades i les infeccions hi havia moltes morts. No obstant això, els promesos anaven a l'estany per festejar i era el centre de trobada de tots els poblets del voltant.

Museu del Vestit de Paper

Van idear-se unes barques construïdes de ciment que van resultar més estables pels caçadors, doncs al moment del tret, no es bellugaven. La construcció del "Canal d'Urgell" va servir per el regadiu i perquè totes aquelles terres fructifiquessin amb els conreus. Recollia l'aigua del Segre, regava les terres i tornava el riu més avall.

L'any 1951 els terratinents, per disposar de més terres de producció, van dessecar l'estany i com els pagesos no tenien ni veu ni vot no van poder queixar-se davant d'aquesta decisió. Actualment, l'estany amida 126 hec, 2,2 Km. i una profunditat de 2,50 metres.

Sant Ramon Nonat

Després d'un esplèndid dinar al Restaurant Modern Castell Nou de Seana, i sense gaire més temps per pair, vàrem dirigir-nos a Mollerussa, al Museu de Vestits de paper, doncs el seu horari de visita era fins a les 5 de la tarda. Des de mitjans del segle passat, se celebra anualment un Concurs, a nivell nacional, de Vestits de Paper. Amb el temps els organitzadors s'han anat trobant amb gran quantitat de vestits i han decidit fer una exposició al Teatre de l'Amistat. L'Ajuntament del municipi s'ha fet càrrec de la gestió del teatre i han determinat ubicar-hi la col·lecció per esdevenir un museu. La col·lecció està repartida en tres sectors: vestits d'època, clàssics i moderns. Molt difícil de determinar quin és millor que l'altre. Val la pena visitar-lo.

Com encara teníem una estona, vàrem tornar cap a l'estany, ja que al migdia no vam tenir la oportunitat de fer una petita passejada pel seu entorn. Un cop dalt del bus es va fer el sorteig clàssic d'algun dels productes de la terra. Els agraciats van estar molt contents.

En l'acomiadament vàrem felicitar-nos per Nadal i vam quedar per retrobar-nos en la propera sortida, en el 2018, per anar a fer "la calçotada".

Propera sortida Cultural i Calçotada
Divendres, 26 de gener de 2018

Contes de la vora del foc

Per Josep Aquilina

Joanot, el pastor de Bagà

Aquesta història va passar fa molts i molts anys a Bagà, un bonic poble del Berguedà. Joanot era un pastor molt humil que vivia a la muntanya, ben a prop del poble. La seva única pertinença eren dues ovelles que li servien per donar-li llana a l'hivern.

Un dia, mentre estava amb les seves ovelles al costat del camí, va passar una pobre velleta, mig morta de fam i de fred. Joanot es va compadir tant de ella, que li va donar el seu formatge i, com que no tenia res per abrigar-la, va esquirar a les dues ovelles per tal de que la velleta es pogués fer, amb la seva llana, un xal amb per abrigar-se de l'aire gelat de la nit.

Tan agraïda va quedar la pobre dona amb els gest del pastor que l'obsequià amb una bossa de paper que portava en una de les seves butxaques.

Quan el pobre pastor va arribar a casa seva, a la seva dolenta dona, l'Agnès, li va faltar temps per insultar-lo i voler-li pegar per haver donat la llana de les seves ovelles a una estranya. En Joanot li va explicar el perquè ho va fer, però la dona no ho va voler entendre.

Per aquells temps, la vida era molt dura al Berguedà i ells ho estaven passant prou malament. Sense quasi sopar, el nostre bon pastor se'n va anar a dormir, trist i compungit. Quan va posar la mà a la butxaca de la seva vella jaqueta, en Joanot va trobar la bossa que la vella li havia donat i va posar la seva mà a dins, per tal de veure si hi havia res. Sorprès, va sentir quelcom fred al tacte, era una moneda d'or.

Sense dir res a la seva dona, al matí següent va sortir aviat de casa seva i se'n va anar a comprar quelcom per poder menjar; després es va comprar roba nova. Al cap d'una

estona, va tornar a posar la mà a la bossa de la seva butxaca i novament hi va trobar una altra moneda d'or. I així passava cada cop que en Joanot ho necessitava.

Les coses li estaven anant molt millor i el nostre amic pastor només feia ús de la bossa quan era necessari, però la seva dolenta dona es va donar compte que passava quelcom i volia saber el que era, així que es va posar a revisar-ho tot, però no va trobar res que li cridés l'atenció.

Decidí vigilar silenciosament el que feia el seu marit i va veure el que passava cada cop que ficava la mà a la bossa. Va veure que el pastor deixava la seva jaqueta penjada i va esperar a que marxés per ella fer el mateix. Quan va ficar la mà dins de la bossa i va treure una moneda d'or, va tenir una gran sorpresa i àvidament va començar a treure monedes, una darrera l'altra, però no se'n va adonar que, degut a la seva cobdícia, el que estava fent era trencar la bossa. I així va passar; va arribar la nit i quan el marit va arribar a casa, va trobar-se amb la bossa esparracada.

Continua a la pàgina següent...

Contes de la vora del foc

continuació...

Van tenir una gran discussió i va ser llavors quan en Joanot es va adonar, a la fi, que la bossa no li havia servit de massa cosa i que moltes més satisfaccions li havia donat la seva antiga tasca de pastor, que el seu nou estat de riquesa. Ell mai s'havia preocupat d'amagar res i així era feliç.

La dona, però, no es va quedar tranquil·la i va sortir a buscar desesperadament a la pobre velleta. Mai més va tornar i la gent de la comarca van dir que un espantaocells que hi havia al bell mig d'un prat del Moixeró s'assemblava moltíssim a la pèrfida Agnès. La dona va trobar a la vella captaire i a l'obligar-la a que li donés una altra bossa de monedes aquella es va enfadar de tal manera que, usant els seus poders màgics, va convertir a l'Agnès en un espantaocells. Això és el que li va passar per la seva cobdícia. Mentrestant, el nostre estimat Joanot, va seguir cuidant de les seves ovelles i en la seva pobresa, va trobar altre cop la felicitat.

Societat

Òbits

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- Mª Carmen Palacín, esposa del nostre soci Pere Feliu.
- Maria Ciurana, esposa del nostre soci Manel Cases Arazo.
- Jaume Feliu Bieito, germà del soci Manel Feliu i cunyat de la nostra sòcia Montserrat Blanch Derch

El nostre més sincer condol a tots els familiars.

Naixements

El dia 25 d'aquest mes naixerà a Betlem un Infant pobre. És dirà Jesus i els seus pares, Maria i Josep l'estan esperant amb joia. És, ni més ni menys, que el Fill de Déu.... Glòria a Ell!

Cartes des del tercer pis

Per Joan Galcerán

Una vegada més, abusant de l'amabilitat dels editors d'aquesta revista, m'adreço als consocis del Centre per escriure d'un concepte que crec que es molt important per una Entitat com la nostra, gairebé tant com la "teranyina" de la que vaig escriure el passat mes de maig. Aquest concepte té un nom, "sinergia", que segons la Viquipèdia es: *"La integració d'elements que fa com a resultat quelcom més gran que la simple suma d'aquests elements; és a dir, quan dos o més elements s'uneixen sinèrgicament creen un resultat que aprofita i maximitza les qualitats de cadascun dels elements"*.

Al campionat del món de basquet jugat al Japó a l'estiu del 2006, la selecció de Grècia va guanyar sorprenentment a la dels Estats Units a la semifinal, deixant-la fora del torneig. Theodoros Papaloukas, jugador de l'equip grec va declarar llavors "Pot ser que no siguem tan bons atletes com ells, però lluitem com a equip. Saltar més alt i córrer més ràpid no és el que sempre et fa guanyar. Aquest és un esport d'equip" aquesta es una explicació clara del concepte de sinergia.

Fa pocs dies, els companys dels escacs del Tres Peons, vàrem organitzar al teatre del Centre el sopar que precedeix el repartiment de trofeus de les nostres competicions socials. Va ser una vetllada força reeixida; la gent del bar del Centre, amb Meritxell al capdavant, va treure una bona nota amb el sopar que varen servir. A més dels jugadors d'escacs i dels seus amics i familiars, també van ser-hi els presidents de la Federació Catalana d'Escacs, el de la Fundació Catalana de Jazz Clàssic, el del Centre, també el seu sots president, i el conseller d'esports de l'Ajuntament de Gràcia, i dalt de l'escenari, Carla Clavé i Sergi Saboya, dos joves del grup de Teatre del Centre varen conduir la nit de manera àgil i divertida, aconseguint la millor presentació que hem tingut mai en aquestes nits. I, entre els lliurament de trofeus, un quartet de Jazz, liderat pel trombonista Òscar Font, ens va oferir un seguit de peces del millor jazz clàssic, que amb el seu swing va fer moure més d'una i d'un assistent a les seves cadires.

Adaptant el que va dir Papaloukas, ara podem escriure: *"Pot ser que no siguem una Associació tan bona com d'altres. Tenir més diners i millors i més espais no sempre fa progressar adequadament. Però si treballem en equip millorarem de manera exponencial"*

El que va passar la nit del sopar dels escacs, va ser també un clar exemple de sinergia, Descobrir als escaquistes el que podran escoltar si venen als concerts de Jazz o lo bé que s'ho poden passar acudint a les representacions del grup del Teatre es una acció que pretenia que 1 (escacs) + 1 (jazz) + 1 (teatre) sumessin 5. Potser serà difícil poder comptabilitzar el resultat real d'aquesta suma, però és fàcil comprendre que si aquests tipus d'acció es repeteixen, la suma serà molt més alta de la que ens podríem imaginar.

Com sempre però, la clau la tenim tots els qui d'una o d'altra manera ens movem a l'entorn del Centre. Com en el cas de la teranyina, està a les nostres mans, de fet a la nostra voluntat, potenciar l'eficàcia i la capacitat d'atracció de les moltes coses que es fan en aquesta casa. Créixer en nombre d'associats no depèn del desig de fer-ho, és el resultat de les accions que fa que hi hagin persones que decideixin que els interessa fer-se socis del Centre.

Molt Bon Nadal a tots!!

Llibrefòrum

Per Muntsa Farré

L'AQUARI, de DAVID VANN

David Vann ja ens havia deixat una profunda petja al nostre imaginari quan vam llegir la seva obra més famosa *Sukkwān Island*. Ens venia de gust repetir, encara que alhora temíem la seva cruesa. Així que aquesta ha estat la nostra lectura del mes d'octubre.

En general, amb l'excepció que confirma la regla, el llibre ens va agradar, vam coincidir que era més suau que l'anterior, malgrat que havíem detectat el moment on l'autor es deixava anar amb aquella crueltat descarnada amb què descriu algunes escenes.

L'aquari és una novel·la que parla d'una nena, la Caitlin, de dotze anys, que visita cada dia l'aquari de la seva ciutat. És un entreteniment mentre espera que la seva mare la vingui a buscar i alhora és un refugi on el món submarí l'allunya del món humà que l'envolta, que per la descripció de l'entorn, de l'escola, de la forma de viure, ja podem qualificar de barri marginal suburbial d'algun lloc dels Estats Units. Les descripcions de l'aquari són exquisides: descobrim peixos que mai abans havíem sentit esmentar i el més curiós és que descriu la seva forma de viure amb justificacions pròpies de la sociologia humana. Així, aquest món humit esdevé metàfora de l'humà.

En aquestes visites a l'aquari, fa un amic, un vell que també hi és cada dia. Les dues edats que la societat margina i que per això poden trobar-se en un no-món. Tanmateix aquesta amistat crearà un daltabaix a la seva mare que reviurà les pitjors vivències de la seva infantesa i joventut. La mare, primer cuidadora amb els límits que la soledat i l'explotació laboral li permeten, esdevindrà torturadora. D'aquesta manera l'odi que provoca aquest volcà s'heretarà irrevocablement, per defensa contra la sofrença, en la filla.

Al final, i amagant al màxim la narració de l'anècdota, que és clau per entendre i valorar la novel·la, veiem que aquesta ficció parla del perdó. De la dificultat de perdonar. Nosaltres mateixos, en la lectura, entenem i condemnem la bogeria que el dolor i la necessitat de venjança o la necessitat de comprensió, provoquen. Al final, veiem que alguns adults duen dins seu un infant profundament necessitat d'una abraçada i de consol.

És una obra colpidora, amb moments màgics, com la descripció de l'aquari, amb moments tendres, com la descoberta de l'amor i el sexe, però també amb moments profundament feridors per l'avenc de dolor que incorporen. Llegiu si no aquest fragment, la descoberta d'aquest peix soterrat coincideix amb la descoberta del nou amic de l'aquari:

"Era un peix que no semblava ni peix. Un roc de carn freda, molsós i frondós, amb nyapes verdes i blanques. Al principi no el vaig saber veure, però vaig acostar la cara al vidre i me'l vaig mirar de més a prop. Soterrada entre aquella malesa incomprendible, la curvatura descendent d'uns llavis gruixuts, una ganyota per boca. Un ull que era una petita dena negra. Una cua grossa amb franges de punts foscos. Però res més que reconeguessis com a peix."

Bona lectura!

Història del cristianisme

Per Mn. Antoni Matabosch

Diverses formes de diàleg

Fins aquí hem exposat les actituds bàsiques d'acostament, de relació, que són necessàries per a qualsevol forma de diàleg. A partir d'ara examinarem les cinc formes principals de diàleg que existeixen.

1. El diàleg de la vida quotidiana

El diàleg de la vida quotidiana és una forma de relació en la qual els homes s'esforcen per viure en un esperit d'obertura i de relació amb els altres, compartint les seves joies i les seves penes, els seus problemes i les seves preocupacions humanes.

L'«esperit d'obertura» implica un interès vers algú que és diferent de nosaltres, i en el nostre cas que pertany a una altra religió. Això implica una actitud d'acolliment, és a dir, d'«esperit de relació amb els altres». Es tracta d'una disponibilitat a la trobada, a la oferta i a la acceptació d'invitacions recíproques, d'una disponibilitat a donar ajut, o simplement a ser-hi, a estar preparats a respondre a una eventual necessitat. Es pot anomenar diàleg, en sentit ampli, perquè hi ha un cert grau de comunicació i d'intercanvi amb els veïns, a l'escola o a la feina. En aquest sentit, tothom pot i ha de dialogar; és una manera de ser religiós en el dia a dia. Christian de Chergé, prior dels monjos de Tibhirine (que foren assassinats a Algèria), ho expressà així:

Un got d'aigua ofert o rebut, un tros de pa compartit, una encaixada de mans, valen molt més que un manual de teologia sobre la possibilitat d'estar junts.

2. El diàleg de la col·laboració

La cooperació pràctica de persones o organitzacions de diferents religions és una forma privilegiada de relació i de diàleg on es posa l'accent en la pedagogia de l'acció, perquè és a través d'una acció concertada que s'arriba a un intercanvi molt profund, a un diàleg intens i penetrant. De fet, l'acció, el fet d'estar actius, configura la vida.

manera d'estar, realitzada en fets concrets, a fi de reflexionar sobre la pròpia vida, per aprofundir en ella, en les seves causes i conseqüències; a fi d'anar veient en ella les petjades de Déu, que ens empeny a l'alliberament personal i comunitari.

S'aposta per aquesta clau metodològica perquè és en l'acció, en la manera de viure i d'actuar, on es manifesta l'autèntica religiositat i l'autèntica espiritualitat, la forma esperançada de viure avui la vida. Aquesta clau pedagògica és fruit de la convicció que en l'actuació diària es manifesta l'autèntica identitat, i perquè a través o per mitjà de l'acció es va modelant aquesta identitat. Es tracta d'allunyar-se tant d'un debat o d'un estudi pur entre religions sense cap incidència en la realitat, com d'un activisme irreflexiu que no produeix res més que cansament i dispersió. En treballar juntament amb altres al servei de la societat, hom coneix les persones pels seus fruits, hi ha autocrítica i purificació, s'afinen i es perfeccionen les diverses concepcions.

Quant al model de societat, el treball conjunt a l'estil del Grup de Treball Estable de Religions (GTER), format per representants oficials de cinc religions (catolicisme, ortodòxia, islam, judaisme i protestantisme), allunya la societat del patró assimilacionista (a l'estil francès) o multiculturalista (anglosaxó), que no han creat una societat cohesionada (per excés la primera i per defecte la segona), i opta per un model intercultural, que respecta el que és específic dins el marc comú de la societat catalana. El diàleg de les obres es pot practicar a nivells diversos. Per exemple, quan en un barri un grup de veïns de religions diferents organitzen un espai de joc pels nans. Tal com diu, ben encertadament, Mons. Fitzgerald, antic President del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós:

El diàleg de l'acció és un veritable diàleg perquè pressuposa intercanvis preliminars. Cal determinar els objectius, decidir les estratègies a portar a terme i compartir les responsabilitats, incloses les econòmiques. Tot això exigeix una gran confiança recíproca, la qual s'estableix i s'engrandeix mitjançant el diàleg i la reflexió constant durant l'activitat.

Històries de la Vila de Gràcia

Per Josep Mª Contel

La història de la Diagonal (i II)

Pel que fa al tros de la Diagonal entre la plaça Macià i l'entrada a Barcelona des d'Esplugues, aquest tram no es va començar a urbanitzar en part fins l'any 1921; el primer tros fou el comprés entre la carretera de Sarrià i el Palau de Pedralbes. En si, el Palau fou l'excusa per urbanitzar aquella avinguda i donar-li un to regi, doncs la Diagonal no anava en lloc i s'acabava rebassat el Palau. Per obrir aquest tros s'hagueren d'enderrocar algunes masies de les Corts. Finalment, el Palau va ser entregat al rei Alfons XIII l'any 1924. En quan a la construcció de l'enllaç amb la carretera d'Esplugues, van haver de passar més de 20 anys, hi va arribar de la mà de Joaquim Molins Figueras, president de la Penya Rhin quan el 1946, que després d'haver rebut els permisos oportuns i fer les obres de condicionament obrir aquell any el circuit de curses de vehicles de la Diagonal, un circuit que ven aviat agafar gran prestigi entre els amants del motor d'aquella dura postguerra. Un altre punt important d'aquests tros, és la plaça Macià i el paper que juga en la via; construïda com una gran rotonda, permet dissimular o encaixar els dos trams de la Diagonal que són d'amplada diferent. L'enjardinament d'aquell nou tram, va ser encarregat a Rubió i Tudurí, qui el va projectar el 1928, però que no es realitzà fins el 1934.

Amb el pas dels anys, aquest tram de la Diagonal va anar experimentant un canvi espectacular, passant d'uns terrenys eminentment rurals, on hi havia unes poques masies, a acollir una gran part de la universitat de Barcelona, per a convertir-se finalment en un centre de serveis i de negocis molt important de la ciutat.

En quan a la urbanització i obertura del tram de la Diagonal entre la plaça de les Glòries i el front marítim, va haver d'esperar més de cent anys, des de l'inici de la urbanització de l'avinguda l'any 1884, en el seu primer tram de Gràcia. El 13 de maig de 1919, s'inaugurava la plaça de les Glòries i la Diagonal arribava des del carrer Marina fins aquesta plaça marcada per la traça del ferrocarril; allò era un projecte d'avinguda de tercer orde, però si més no existia, en canvi entre la plaça i el front marítim, només figurava l'avinguda en els plànols. L'espai que avui ocupa la Diagonal estava ple d'edificacions, sobretot industrials que ocupaven gairebé tota la seva extensió. En aquesta hipotètica Diagonal es construïren també diferents edificis d'habitatges, els quals tenien alguna de les seves façanes orientada a aquella avinguda que algun dia s'havia d'urbanitzar, un d'aquests, el construït per la cooperativa d'habitatges Pau i Justícia de Poblenou, per als seus associats, l'any 1956, a la confluència dels carrers de Castella, Marroc i la Diagonal i que per accedir-hi des del carrer Pere IV, s'havia de fer un camí de terra en zig zag pel mig de diferents solars industrials. Un altre exemple seria el tram entre els carrers de Llacuna i Sant Joan de Malta, on un conglomerat d'indústries ocupaven tot aquest tros i que, a banda d'obrir la Diagonal, també va comportar l'obertura de la Rambla del Poblenou, a finals dels anys noranta del segle passat.

Finalment, oberta tota la Diagonal, es va arribar a completar el pensament de Cerdà. Aquests tros de la Diagonal encara està en ple procés d'urbanització pel que fa als seus edificis i que acabaran de perfilar una de les principals vies de la ciutat.

Casa de les Punxes, de Puig i Cadafalch

Josep Maria Contel
Taller d'Història de Gràcia Centre d'Estudis

Consultori

Per Dani Mejías

Les apps de dieta digital

L'ús de smartphones està acaparant les nostres vides. Abans teníem agenda en paper, rellotge despertador, telèfon, diari, càmera de fotos, televisió, blocs de notes, ordinador, etc. Ara totes aquestes funcions les pot desenvolupar el nostre mòbil. Aquest, i d'altres factors, com una gran pressió per estar a les xarxes socials, ha acabat convertint-lo en una eina d'ús diari que a vegades es converteix en una condemna. En fem, en moltes ocasions, un ús excessiu, i ens porta a dependre'n, aïllar-nos, a ser-ne addictes.

Sota aquest context han aparegut les aplicacions de dieta digital. Programes que serveixen per regular el ús que fem del nostre mòbil i que això ens ajudi a tenir una vida més natural i menys digitalitzada. Aquí en teniu unes quantes d'exemple, que us animem a utilitzar:

Checky: Conta els cops que desbloquejes el mòbil cada dia.

Quality time: Estudia el temps que inverteixes a cada app i suggereix com millorar la teva dieta digital.

Forest: Un joc on, a mida que no consultes el dispositiu, van creixent arbres virtuals.

Pause: Un joc on competeixes amb els teus amics per veure qui aguanta menys sense mòbil.

IF by IFTTT: Combina accions programades, com per exemple que el mòbil es desconnecti sol si estàs a la feina.

Tot i això, us suggerim algunes altres estratègies que us poden ajudar a desfer-vos del hàbit de dependre contínuament del mòbil.

- Fer servir la caixa *Kitchen safe*. Una caixa on pots guardar el mòbil i que no s'obrirà fins passat el temps que tu li indiquis.
- Apagar les notificacions. Al escoltar-lo menys el revisaràs menys.
- Crea hàbits de no revisar el mòbil en certs moments: si estàs esperant en una cua, si estàs amb amics, un cop estàs al llit...
- Trenca el cicle de revisió: un cop ja has revisat el correu, les xarxes socials, el whatsapp... en comptes de tornar a reprendre el cercle, no ho tornis a revisar fins passat un temps raonable.
- No centralitzis totes les teves tasques al smartphone i fes servir altres aparells: tabletas, mp3, televisió, agenda física de paper, rellotge...

No portis carregador a sobre: t'ajudarà a administrar millor el temps que tens abans de que s'acabi la bateria.

Vivències a Gràcia

Per Marta Bayo

Infantesa feliç

Aquell matí d'estiu calorós, a casa de la meva àvia, arraulida sota els llençols de l'immens llit de matrimoni, començava a obrir els ulls i a badallar sorollosament. Era un llit d'estil *olotí* i el que més m'agradava era la mosquitera rosa que penjava del sostre i queia pels costats de la vànova fins a tocar a terra. Era de tul transparent, m'embolcallava, i sota aquest núvol rosat em feia l'efecte que era una princesa de conte de fades. El xerroteig dels moixons s'introduïa per les escletxes de la finestra que no tancava prou bé, i tot feia pensar que a fora hi lluia un bon sol. Però la mandra m'envaïa. L'haver de llevar-me em provocava encara més peresa. Fet i fet, tenia tot el temps del món. Estava de vacances i aquell dia es presentava esplendorós.

L'àvia m'havia encarregat que pugés a la figuera a collir figues i de ben segur que ho faria, i amb molt de gust. Sobretot perquè després podria fruit de la dolçor d'aquelles meravelloses fruites. Eren de coll de dama, la millor mena, figues rodones i molsudes, que una vegada netes i ben esteses sobre una llesca

de pa de pagès, farien les delícies del paladar més exigent. Em vaig llevar, em vaig rentar una mica com els gats, em vaig vestir com a bona minyona que era, em vaig pentinar les trenes i quan vaig arribar a la cuina, la iaia ja m'havia preparat el pa amb tomàquet i pernil que era una delícia. Tot seguit vaig sortir al pati amb un cistell gros penjat del braç. Vaig acostar una escala de fusta vella a la figuera, la vaig col·locar enmig del tronc i -comes ajudeu-me- grimpant amunt fins a la branca més alta. Aquesta vull, aquesta no vull. Quina collida de figues més abundant.

El gos de la casa, es deia "Pigat" perquè era negre i tenia clapes de color blanc. Ja m'esperava fent cabrioles i saltant com un boig. Era un petaner molt petit que només fruïa jugant i fent entremaliadures. De sobte, els lladrucs del gos es van fer intermitents. Què li passava? Quan vaig baixar de la figuera, quina seria la meva sorpresa al veure que en "Pigat" estava jugant amb un terrible gripau, que en aquell moment, per defensar-se, li etzibava una glopada de la seva metzina lletosa, sense importar-li que el gos tingués un mal de ventre, i tot seguit morís per la ingestió d'aquell verí.

Va ser un moment dolorós. No vaig dubtar gens ni mica. Vaig agafar el gos amb llestesa i el vaig dur corrents cap a la cuina. Per sort la meva àvia era allà preparant el dinar. "Iaia, iaia, un gripau li ha llençat verí a la boca a en "Pigat" L'àvia, sense esverar-se, va agafar una ampolla petita de llet i li va ficar coll avall. Una gran quantitat d'aquell líquid va fer que el gos vomités, s'eixorivís i pogués tornar a córrer i saltar com si no hagués passat res. Quin ensurt! Aquest tipus de vivències et queden gravades a la ment per sempre més.

Un tros de Pastorets

Per Adriana Vidal

QUAN APAREGUI L'ESTRELLA
(EL SOMNI DEL RABADÀ)

Assumpta Gonzàlez

Per la dreta del fòrum surt Judith que porta un cabàs. Tot seguit, surt Sara.

Sara – Judith, ja has sentit el que parla tot el poble?

Judith - Bajanades, tot son bajanades.

Sara- El meu vailet està mort de por...varen veure a un home que duia una capa vermella... i diuen que els seus ulls eren molt brillats i vermells.

Judith - I per on dius que el van veure, Sara?

Sara - Per aquests voltants....

Judith – Noia, vols dir que estem segures?....I si anéssim més avall?

Les dones posen la roba al cabàs i arrenquen a córrer.

Judith – Sara, estàs ara més tranquil·la?

Sara - No gaire, l'aigua està calenta i la d'aquest riu sempre ha sigut molt freda

Judith - Ai noia! I ara què et passa?

Sara – No ho sé, però no acabo d'estar bé. La història d'en Banyeta em fa sentir fred.

Judith – Tots els desembres són freds, ho entens?

Sara - No ho entenc, l'aigua és calenta i jo tinc fred!

Judith - Mira, Sara! Deixa el cove a terra i anem al poble; per allà ve un home amb capa vermella i els ulls brillats....Dolça Maria ajudeu-nos!.

El dimoni, en sentir el nom de Maria, va caure estès a terra i així les dues dones van poder tornar al poble sense patir cap mal.

Quina nit més
clara i freda,
quin respirar més fi.
El brillar d'aquella estrella
m'anuncia que és
mitja nit.

No em fa por
la soledat
ni pensar en allò
que em depara el nou dia
Avui és Nadal

Haikus

Grèvol florit
Nadal és al dit.

Per Adriana Vidal

XXXIè CONCURS DE TEATRE CATALÀ A GRÀCIA

Coral Baluern

Per Montse Montagut

El dia 12 de setembre, vam iniciar el nou curs amb l'ànim necessari per anar respectant les circumstàncies socials que tenim al nostre entorn que no han permès fer molts assaigs encara. Ja hem començat a preparar nou repertori amb il·lusió i empena.

Sortim d'un concert de final de curs, fet el 3 de juny, amb la interpretació de *"Una nit a l'òpera.... i a la sarsuela"*, des del nostre punt de vista i dels espectadors, molt exitosa i diferent del que fins ara havia fet la coral. Això comporta un grau de responsabilitat important de cara a l'inici d'aquest curs. Com sempre passa en aquests casos que es proposa portar un projecte nou per fer una bona celebració del nostre 35è aniversari, al finalitzar aquest període hi ha alguns cantaires que consideren que ja han complert una etapa i decideixen donar-se de baixa, com un gest molt respectable, que és el que ha passat actualment. Estem en procés d'aconseguir que s'incorporin nous membres al cor i no cal dir que ens encantaria comptar amb gent jove que participa en els musicals que es fan al Centre i altres socis que tinguin curiositat per formar part del nostre projecte. Podeu contactar amb nosaltres a través de secretaria, quan vulgueu. Sereu molt ben vinguts!!!.

Les activitats que anirem desenvolupant al llarg del trimestre, com ja és habitual, seran ; la participació en la celebració de la Immaculada, els Pastorets i per descomptat el concert de Nadal, que també procurarem que sigui compartit amb un altra coral.

Un grup bastant nombrós dels nostres cantaires també participarem, el dia 12 de desembre, al concert de Nadal que s'anomena **CANTAGRAN 2017** a l'Auditori i que reunirà més de 400 cantaires de més de 60 anys. Una experiència innovadora per la coral que ja vam iniciar fa dos anys i que esperem amb il·lusió. Aquest any ens passejarem per alguna de les músiques representatives del music-hall en el concert que es farà el 12 de desembre a l'Auditori de Barcelona amb el títol *"De Berlín al Paral·lel"*.

Com ja he comentat abans, voldríem incorporar nous cantaires i per tant estimats socis i sòcies, ens encantaria que algú de vosaltres us animéssiu a venir a cantar amb nosaltres aquest curs.

Dia i hora d'assaig: dimarts, de 21 a 23 h, a la sala Diamant d'El Centre.

Contacte secretaria d'El Centre: 932181964, de 18 a 21 h.

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer un regal musical a amics i familiars, ja que cantem en casaments, festes i bateigs.

Molt bones festes a tots!

Històries per somriure

Un lloro molt intel·ligent

El dia de l'aniversari d'en Raül, la seva mare li va regalar un bonic lloro. Era un animal adult, amb molt mala actitud i un vocabulari molt vulgar. Cada cop que obria el bec era per dir una paraulota i, a més, tenia molt mal geni. En Raül, va voler, des del primer dia corregir aquest inconvenient; li deia paraules bondadoses i amb molta educació, li posava música suau i sempre el tractava d'allò més bé.

Però el lloro no canviava. Un dia, el xicot va perdre la paciència i va començar a cridar-li dient paraulotes encara més fortes de les que deia el lloro. Va començar una guerra dialèctica entre amo i animal, a veure qui la deia més grossa. El lloro es va posar tan groller que en Raül, desesperat, el va ficar dins del congelador del frigorífic.

Durant un parell de minuts, encara va poder escoltar els crits i els impropis del lloro mentre volotejava dins del congelador, fins que, de sobte, es va produir un gran silenci.

Després d'una estona, en Raül, penedit i atemorit d'haver matat al lloro, va obrir ràpidament la porta del congelador.

El lloro va sortir de dins i, amb molta calma, es va ficar damunt l'espatlla d'en Raül. Llavors, amb veu ronca i greu, li va dir:

- Sento molt haver-te ofès amb el meu llenguatge groller i amb la meua actitud bel·ligerant. Et demano disculpes i et prometo que, d'ara en endavant

vigilaré moltíssim el meu comportament.

En Raül estava molt sorprès per aquell canvi d'actitud del lloro i ja estava a punt de preguntar-li, el per què d'aquell canvi, quan el lloro li va preguntar:

- Et puc fer una pregunta?

- Sí. És clar – contestà el xicot.

- Digues una cosa, xaval....Què és el que havia fet el pollastre?

Un nen obedient

A classe, els nens estan aprenent a escriure amb lletres minúscules i per això, entre d'altres coses, treballen amb els noms propis. La professora ha preparat unes targetes amb els seus noms per que aprenguin a escriure'l amb minúscula.

Un dels nens porta el seu nom escrit així: JULIO. La mestra li diu: Has escrit el teu nom amb lletres majúscules, i s'ha d'escriure amb minúscules, les petitetes. Torna-ho a fer, si us plau.

El nen diu que sí amb el cap, li borra el nom i al cap d'un moment torna de nou. Quina va ser la sorpresa de la professora quan va veure el seu nom amb lletres "petitetes!". En el paper hi havia escrit: JULIO....Això sí, en lletres ben petitetes.

Altres esdeveniments

*Cap d'Any al Centre
(Entrades exhaurides)*

CAP D'ANY A EL CENTRE

SOPAR, CAMPANADES I BALL (21:30H.)	BALL (A PARTIR DE LES 00:30H.)
SOCI: 38€	SOCI: 15€
NO SOCI: 44€	NO SOCI: 20€
MENÚ INFANTIL (FINS 12 ANYS): 15€	INCLOU DUES CONSUMICIONS

MENÚ

Aperitiu

Timbal de patata confitada, alvocat, tomàquet, salmó i gambes

Confit d'anec amb poma i prunes

Gelat de biscuit amb encenalls de torró, gelatina de moscatell i xocolata

Aigua mineral, vi blanc, vi negre, refresc i cafè

Raïm de la Bona Sort i copa de cava

Inscripcions a secretaria a partir del 27 de novembre i fins el 23 de desembre, o bé fins a completar l'aforament.

Horari de secretaria: de dilluns a divendres de 17 a 21h.
Telf. 932181964 C/Ros de Olano 9.

HAURÀ D'ABONAR AL MOMENT DE LA INSCRIPCIÓ.

*Cantada de Nadales
Inauguració del Pessebre*

Restaurante

Desde 1974

Il Commendatore®

C/ COMPTE D'URGELL, 247
08036 BARCELONA
TELF. 93 322 55 53

www.ilcommendatore.com

Restaurante

Desde 1972

la mamma®

C. VILLARROEL, 247
08036 BARCELONA
TEL. 93 430 00 58

www.lamamma.es

Annabel

Floristería

Obert:

De Dilluns a Dissabte,
de 9 a 21 h.

Diumenges i Festius,
de 10 a 15 h.

Gran de Gràcia, 123
Tel. 93 218 34 80
Fax 93 217 72 39

c/Astúries, 13
Tel. 93 237 09 40

L'Arxiu Històric

Per Carlos Pablos

L'Arxiu Històric

El Centre és més que un lloc on fem una activitat que ens agrada, sentim-nos-en orgullosos de formar-ne part.

La nostra entitat, ha signat un Conveni de col·laboració amb el Consorci de Serveis Universitaris de Catalunya per a la incorporació de col·leccions a la Memòria Digital de Catalunya, amb la qual cosa el nostre **Arxiu històric** formarà part d'un ampli repositori cooperatiu que conté, en accés obert, col·leccions digitalitzades relacionades amb Catalunya i el seu patrimoni, la **MDC (Memòria Digital de Catalunya.)**

Aquesta participació en la MDC donarà visibilitat i valor al fons documental i fotogràfic del nostre arxiu, en el que fa més de 25 anys que hi estem treballant, recopilant i classificant documentació i fotografies, i que gràcies al projecte de digitalització portat a terme des del 2016, ens permetrà incloure-hi, en una primera fase, gairebé tot el nostre fons de publicacions periòdiques, pròpies, unes 600, des de l'any 1904, i més de 1.000 fotografies, des del 1910.

Un cop completada la nostra incorporació, de la que us donarem deguda comunicació, el nostre arxiu podrà ser consultat, fàcilment, per qualsevol persona interessada en conèixer, descobrir o recordar la nostra història i vida social, o trobar informació dels molts socis il·lustres o anònims que, al llarg dels nostres quasi 150 anys, han format part de la nostra entitat, i de totes les múltiples seccions, activitats i projectes que s'hi han portat a terme.

Hi ha encara molts programes, escrits i milers de fotografies que s'han de classificar, digitalitzar i documentar. També tenim alguna època o activitat amb buits pendents d'omplir. I ens agradaria molt poder comptar amb la vostra col·laboració. Tothom pot participar en aquest projecte. L'Arxiu històric del Centre, és de tots.

Els socis amb més antiguitat ens poden aportar informació o documents i fotografies, o posar-nos en contacte amb antics socis que puguin fer alguna aportació a l'arxiu. I els que no fa tants anys que són socis, i els més novells, poden ajudar-nos a documentar (fer les fitxes digitals), i així de pas anar descobrint part de la història del Centre, l'entitat que us acull i on esperem que tothom hi trobi, com dèiem a l'inici, quelcom més que un simple espai on fer una activitat.

Si voleu col·laborar, aportar material o fer alguna consulta, podeu contactar directament amb l'equip de l'Arxiu per correu electrònic arxiuhistoric@elcentregracia.cat, o per telèfon en el 93 218 19 64, de la Secretaria del Centre.

Actualment, l'equip de l'Arxiu Històric el formen Elisa López, Adriana Vidal, Mercè Tost, Salvador Mercader, Esteve Camps i Carles Cristià.

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR

SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA

www.lasallegracia.cat

ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR

PLACES DISPONIBLES
Informa-t'en

lasallegracia@lasalle.cat

932.922.118

ENS HAS DE CONÈIXER

FORN DE PA

Pâtisserie

Miquel i Montse

Santa Clara

Reposteria i degustació
Artesans des de 1951

Travessera de Gràcia, 210

Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900

08012 Barcelona

Pa artesanal
Dietètic
Règim
Ciabatta
Fibres
Pans especials

Pâtisserie
Reposteria
Pizzas variades
Canapés
Pastes de te
Figures de pa

**ACUDIT
DE
MOSQUIT**

Dites de l'últim trimestre de l'any

Per Marta Bayo

OCTUBRE

De l'aigua d'octubre i del sol de maig, naix el blat.
El fred d'octubre mata l'oruga.
Octubre el vanitós, cobreix set llunes enganyós.
Per l'octubre, del foc, ni massa lluny ni massa a prop.
Per sant Francesc sembla el blat, si no el tenies sembrat.
Per Sant Narcís, cada mosca en val sis.
Quan a l'octubre plou, el rovelló es mou.
Quan l'octubre és arribat, tens el camp ben afamat.
Quan l'octubre fa la fi Tots-Sants és al dematí.
Quan s'octubre està finit, mor sa mosca i es mosquit.
Sant Simó i Sant Judes, hivern a la vista.
Si a l'octubre fa bon fred, mor el cuquet.
Si vols tenir bon favar, sembla'l per la Mare de Déu del Pilar.

NOVEMBRE

Aigua de novembre, la teulada renta.
A primers de novembre, el teu foc ja el pots encendre.
De novembre enllà, agafa la manta i no la deixis estar.
Novembre humit, et farà ric.
A finals de novembre, replegaràs la teua oliva sempre.
En novembre, qui no haja sembrat, que no sembre.
La saó de novembre és bona pels nespres.
Pel novembre, cava i sembra.
Pel novembre es cull el nap que pel juliol s'ha sembrat.
Si pel novembre trona, la collita serà bona.

DESEMBRE

Boires pel desembre, ni pluges ni neus són de témer.
Desembre mullat, gener ben gelat.
Desembre nevat, bon any per al blat.
Pel desembre i pel gener, no siguis matiner.
Qui el desembre acabarà, any nou veurà.
Per Sant Tomàs, fred al nas.
Per Sant Llop, gela per tot.
Per Santa Llúcia un pas de puça.
Sant Restitut, més de mullat que d'eixut.
Ara ve Nadal, el temps es refresca, matarem el gall i torrarem la cresta.
Ara ve Nadal, matarem el gall i a la tia Pepa li'n darem un tall.
De Nadal a Sant Julià, tretze dies hi ha.
De Nadal a Carnestoltes, set setmanes desimboltes.
La Misa de Nadal per tot l'any val.
Per Nadal, cada ovella al seu corral.
Per Nadal, el bon pastor va a adorar amb el sarró.
De Nadal a Sant Esteve durarà la bondat teva.
Per Sant Esteve, plou o neva.
Per Sant Esteve, un pas de llebre.

Dominó

Per Alfred Casas

Com cada any em poso davant el paper per intentar fer un petit resum del campionat de dòmino i penso que gairebé sempre he de dir més o menys el mateix.

Es va celebrar sense aldarulls i el repartiment de premis i el dinar (això sí, va ser diferent perquè no va ser un sopar), va ser un èxit d'assistència. Segueixo pensant i em dic que hauria d'haver alguna cosa més, i recordant el passat i la fundació de la secció, rememoro que celebrem alegres que el Centre havia tingut un nou nadó.

Han passat anys i aquest nou nadó ha anat creixent i s'ha transformat en una bona secció per la que ja han passat molts components i hem celebrat molts campionats. S'ha transformat també, en una secció familiar.

Així doncs, aquest any, de les tretze parelles que han competit, quatre eren matrimoni (Franquet, López, Duran i Sayerza) i a la banqueta ens acompanyaren altres matrimonis com Bach, Pérez, López, Blanco, García i Puyoles, alguns dels quals també podrien pendre part, només cal que s'animin. Esment especial a l'Enric Puyoles, que sempre va pendre part en totes les competicions i aquest any no ho ha pogut fer per raons personals, agraïnt-li la seva constància amb un trofeu especial que li va ser lliurat el dia del dinar.

I els pobres guanyadors què?. Aquesta vegada els deixarem pel final perquè corrien uns rumors estranys. Però la sentència va ser ferma i van ser coronades les parelles López-Casas, Peiró-Tondo i Franquet-Faura per aquest ordre.

Sense més i amb el desig que s'animin a participar de la secció, els matrimonis i parelles que encara queden, rebeu una cordial salutació. Cordialment,

Alfred Casas

Sr. Enric Puyoles

Conveni europeu dels Drets Humans

Per Glòria Soto

En acabar la Segona Guerra Mundial, alguns Estats europeus es reuniren amb la intenció de crear una organització per protegir els principis i ideals comuns i promoure el progrés econòmic i social. Així va néixer el Consell d'Europa, l'any 1949. El Organisme es va fonamentar en els valors dels Drets Humans, la Democràcia i l'Estat de Dret. Encaminada a aconseguir promoure aquests principis i tenim com referent la Declaració Universal dels Drets de l'Home i el Ciutadà, atorgada a l'ONU el 10 de desembre de 1948, i que aprovarà el Conveni Europeu de Drets Humans i Llibertats Fonamentals, l'any 1950. Però no entrarà en vigor fins l'any 1953.

Inicialment, el Consell d'Europa el formaven vuit Estats, però a l'actualitat en són membres quaranta set. Només Bielorússia, Kazajistan i Ciutat del Vaticà no hi pertanyen. Per ser part del Consell és requisit ineludible haver subscrit el Conveni Europeu de Drets Humans. Espanya el signà el 4 d'octubre de 1979. El Drets i Llibertats protegits són, entre altres: el dret a la vida, la llibertat d'expressió de pensament i consciència, la llibertat religiosa, el dret a un judici just i la llibertat de reunió i associació. A més, es prohibeix la tortura i els treballs forçosos i la pena de mort es deroga de manera definitiva, a excepció d'alguns supòsits com pot ser la declaració de guerra.

El Conveni, per garantir el seu compliment, estableix el Tribunal Europeu de Drets Humans, que al igual que el Consell té la seu a Estrasburg (França). Qualsevol ciutadà que consideri que els seus drets han estat vulnerats, pot acudir a demanar protecció a l'alt Tribunal.

La demanda que s'interposi ha de ser presentada dins del plaç de sis mesos d'obtinguda l'última resolució on el Tribunal nacional denegui la protecció sol·licitada. A més, perquè la mateixa sigui admesa a tràmit, el demandant ha d'haver sofert una vulneració d'un dels drets o llibertats regulats en el Conveni i haver esgotat les vies internes establertes en la seva legislació nacional, que normalment finalitzen en el Tribunal Suprem o el Tribunal Constitucional. Això és molt important, perquè més del 80% de les demandes presentades davant el Tribunal de Drets Humans, son inadmissibles, per no reunir els requisits per passar aquest tràmit. Si la pretensió és admesa es passa a examinar-la. Per demostrar que s'ha produït una violació del Conveni, hem d'explicar els fets de manera

cronològica i raonada, acreditar els mateixos amb els documents i la resta de proves legals de que disposem i relacionar-los amb els articles vulnerats. Si així ho fem, la conclusió a la manca de respecte del dret protegit, serà l'aplicació de les conseqüències jurídiques legalment previstes. En el supòsit que el Tribunal dicti Sentència favorable i declari que el Conveni s'ha vulnerat, la part demandant obtindrà una satisfacció pecuniària.

Les Sentències són executòries i la seva execució és competència del Comitè de Ministres del Consell d'Europa, que està format per tots els Ministres d'Assumptes Exteriors dels Països membres. El Tribunal Europeu es l'últim recurs per la defensa dels Drets Humans, però els Estats han d'intentar que els mateixos es respectin dins del seu territori, i per tant, que el Conveni tingui aplicació directa. Aquesta és, en definitiva, la seva finalitat. "*Pacta sunt servanda*", o el que és el mateix: "*les normes han de ser complides*".

Gloria Soto

FES-TE'N SOCI DE L'INDEPENDENT

Associació Cultural
l'Independent de Gràcia

INFORMA'T A:
c/La Perla, 31
Tel. 93 217 44 10
independent@debarris.com
www.independent.cat/gracia

dbcoop *Solucions gràfiques*

scc

TARGETES DE VISITA

100 Unitats	10.00 €
200 Unitats	15.00 €
300 Unitats	20.00 €
500 Unitats	32.00 €

*tamany 5x8 cm impreses a una sola cara
* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

c.Sant Lluís local, 1 · 08012 Vila de Gràcia · Tel. 93 242 01 99 · db@dbcoop.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Cens d'entitats de foment
de la llengua catalana
de la Generalitat de Catalunya

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Creu de Sant
Jordi 1994

ENTITATS **Càritas**
amb Diocesana de
Barcelona

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia

 Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

 **Diputació
Barcelona**